ĢENERĀLADVOKĀTA HENRIKA SAUGMANDSGORA ĒES
[*HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2021. gada 15. aprīlī [1]

Lieta C-18/20

XY,
piedaloties
Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

(*Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Patvēruma politika – Starptautiskās aizsardzības pieteikums – Atsaukšanās uz apstākļiem, kas pastāvēja jau pirms iepriekšējas patvēruma pieteikuma izskatīšanas procedūras galīgas pabeigšanas – Valsts tiesiskais regulējums, ar ko izslēgta tādu jaunu faktu ņemšana vērā, kas pieteikuma iesniedzēja vainas dēļ netika iesniegti iepriekšējā procedūrā – Direktīva 2013/32/ES – Turpmāks pieteikums – 40. panta 1.–4. punkts – 42. panta 2. punkts – Pieņemamība – Procedūras noteikumi – Noilguma termiņi – 13. pants 1. punkts – *Res judicata* spēks – Direktīva 2005/85/EK – 34. panta 2. punkta b) apakšpunkts – Direktīva 2011/95/ES – 4. panta 2. punkts

I. Ievads

1. Šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegusi *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija), un tas attiecas uz Direktīvas 2013/32/ES par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai [2] 40. panta 2.–4. punkta un 42. panta 2. punkta interpretāciju. Pirmajās minētajās tiesību normās it īpaši ir paredzēti nosacījumi, kurus dalībvalstis drīkst noteikt, lai atzītu turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu [3] par nepieņemamu, pamatojoties uz *res judicata* spēku.

2. Šis lūgums iesniegts apelācijas tiesvedībā starp Irākas valstspiederīgo XY un *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Federālais Ārvalstnieku un patvēruma lietu birojs, Austrija, turpmāk tekstā – "Federālais birojs") par tāda *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija) nolēmuma tiesiskumu, ar ko XY turpmāks pieteikums saskaņā ar Austrijas tiesībām tika atzīts par nepieņemamu, pamatojoties uz *res judicata* spēku. Būtībā šī tiesa nosprieda, ka fakts,

[1] Oriģinālvaloda – franču.

[2] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2013. gada 26. jūnijs) (OV 2013, L 180, 60. lpp.).

[3] Kā paskaidrots šo secinājumu 26. punktā un 7. zemsvītras piezīmē, turpmāks pieteikums ir jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas iesniegts pēc tam, kad par iepriekšējo starptautiskās aizsardzības pieteikumu tika pieņemts galīgais lēmums.

kuru XY bija minējis sava turpmāka pieteikuma pamatojumam, proti, ka viņš vienmēr ir bijis homoseksuālis, jau esot bijis konstatējams XY pirmā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrā, kurā viņš to nebija norādījis, tāpēc šis fakts neesot jauns.

3. Iesniedzējtiesai pamatlietā ir jālemj par šīs nepieņemamības atzīšanas tiesiskumu. Šajā ziņā tai ir šaubas par to, vai ar iepriekš minētajām Direktīvas 2013/32 tiesību normām ir saderīgas Austrijas tiesības attiecībā uz *res judicata* spēku, kas ir šīs noraidīšanas pamatā, kā arī Austrijas tiesībās paredzētie izņēmumi no šī principa, kas ļauj atsaukties uz jauniem faktiem un pierādījumiem. Šajā sakarā tā ir uzdevusi trīs prejudiciālus jautājumus.

4. Sava izklāsta noslēgumā izskaidrošu iemeslus, kuru dēļ es vispirms uzskatu, ka saskaņā ar Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktu turpmāks pieteikums var tikt balstīts uz jauniem elementiem un faktiem, kas *jau* pastāvēja, bet netika minēti iepriekšējā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrā (pirmais prejudiciālais jautājums).

5. Turpinājumā – Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkts nav pretrunā tam, ka turpmāks pieteikums pēc būtības tiek izvērtēts, *atsākot* iepriekšēja pieteikuma izskatīšanas procedūru, kā tas ir paredzēts Austrijas tiesībās, ar nosacījumu, ka tiek izpildītas šīs direktīvas II nodaļā noteiktās prasības, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai pamatlietā. Būtu jāpiebilst, ka ar minētās direktīvas 42. panta 2. punktu, skatot to kopsakarā it īpaši ar 40. panta 2.–4. punktu, ir aizliegts noteikt tādus noilguma termiņus kā Austrijas tiesībās paredzētie (otrais prejudiciālais jautājums).

6. Visbeidzot, ja iesniedzējtiesa uzskatītu, ka Austrijas tiesībās [pieteikuma izskatīšanas] *atsākšana* neatbilst Direktīvas 2013/32 II nodaļā izvirzītajām prasībām un turpmāks pieteikums būtu jāizskata *jaunā* administratīvajā *procedūrā*, Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktam, manuprāt, ir pretrunā tas, ka nosacījumu par pieteikuma iesniedzēja vainas neesamību piemēro šādā jaunā procedūrā, izņemot, ja šis nosacījums ir skaidri paredzēts valsts tiesībās un atbilst tiesiskās drošības prasībām. Neskarot pārbaudi, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, pamatlietā aplūkotajā situācijā tas tā nav (trešais prejudiciālais jautājums).

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

1. Direktīva 2013/32

7. Direktīvas 2013/32 36. apsvērumā ir teikts:

“Ja pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāku pieteikumu, nesniedzot jaunus pierādījumus vai argumentus, būtu nesamērīgi likt dalībvalstīm veikt jaunu pilnīgas izskatīšanas procedūru. Minētajos gadījumos dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai noraidīt pieteikumu kā nepieņemamu saskaņā ar *res judicata* principu.”

8. Šīs direktīvas 33. panta “Nepieņemami pieteikumi” 2. punkts ir formulēts šādi:

“Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

[..]

"d) pieteikums ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi Direktīvai 2011/95/ES[4], vai tādus nav iesniedzis pieteikuma iesniedzējs; vai

[..]."

9. Minētās direktīvas 40. panta "Turpmāks pieteikums" 1.–4. punktā ir paredzēts:

"1. Ja persona, kas ir pieteikusies uz starptautisko aizsardzību dalībvalstī, sniedz papildu paziņojumus vai turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī, minētā dalībvalsts pārbauda šos turpmākos paziņojumus vai turpmākā pieteikuma elementus saskaņā ar iepriekšējā pieteikuma izskatīšanu vai saskaņā ar tāda lēmuma izskatīšanu, kas atrodas pārskatīšanas vai pārsūdzības procesā, ciktāl kompetentās iestādes var ņemt vērā un apsvērt visus elementus, kas ir pamatā turpmākajiem paziņojumiem vai turpmākajam pieteikumam.

2. Lai pieņemtu lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, turpmākais starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek vispirms pakļauts sākotnējai izskatīšanai attiecībā uz to, vai ir konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas attiecas uz pārbaudi, vai viņš ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar [Direktīvu 2011/95].

3. Ja sākotnējā izskatīšanā, kas minēta 2. punktā, tiek konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas ievērojami palielina iespēju pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar [Direktīvu 2011/95], pieteikumu turpina izskatīt saskaņā ar II nodaļu. Dalībvalstis var paredzēt arī citus iemeslus, kuru dēļ turpināt izskatīt turpmāku pieteikumu.

4. Dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikumu turpinās izskatīt tikai tad, ja attiecīgais pieteikuma iesniedzējs iepriekšējā procedūrā nevarēja, nebūdams pie tā vainīgs, izvērtēt situācijas, kas aprakstītas šā panta 2. un 3. punktā, jo īpaši izmantojot savas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar 46. pantu."

10. Šīs pašas direktīvas 42. panta "Procedūras noteikumi" 2. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis var noteikt valsts tiesību aktos noteikumus par sākotnējo izskatīšanu saskaņā ar 40. pantu. Minētie noteikumi *inter alia* var:

a) uzlikt pienākumu pieteikuma iesniedzējam norādīt faktus un pierādījumus, kas pamato jauno procedūru;

b) ļaut veikt sākotnējo izskatīšanu, pamatojoties tikai uz rakstiskajiem iesniegumiem, bez personiskās intervijas, izņemot 40. panta 6. punktā norādītos gadījumus.

Minētie noteikumi nepadara neiespējamu pieteikuma iesniedzēju piekļuvi jaunai procedūrai, tāpat arī tie nav par iemeslu šādas piekļuves atcelšanai vai tās ievērojamai ierobežošanai."

[4] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.).

2. Direktīva 2005/85/EK

11. Ar Direktīvu 2013/32, kas stājās spēkā 2015. gada 21. jūlijā, tika atcelta un aizstāta Direktīva 2005/85/EK[5]. Tiesību norma, kas atbilst Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktam, šajā direktīvā bija paredzēta 34. panta 2. punktā. Minētajā tiesību normā bija noteikts:

"Dalībvalstis var noteikt valsts tiesību aktos noteikumus par sākotnējo izvērtēšanu saskaņā ar 32. pantu. Šie noteikumi, cita starpā, var:

a) uzlikt pienākumu meklētājam norādīt faktus un pierādījumus, kas pamato jauno procedūru;

b) pieprasīt, lai konkrētais meklētājs iesniedz jaunu informāciju noteiktā termiņā pēc tam, kad viņam šāds termiņš noteikts;

c) ļaut veikt sākotnējo izvērtēšanu, pamatojoties tikai uz rakstiskajiem iesniegumiem, bez personiskās intervijas.

Šie nosacījumi nepadara neiespējamu patvēruma meklētāju piekļuvi jaunai procedūrai, tāpat arī tie nav par iemeslu šādas piekļuves atcelšanai vai tās ievērojamai ierobežošanai."

3. Direktīva 2011/95

12. Direktīvas 2011/95 4. panta "Faktu un apstākļu novērtēšana" 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis var uzskatīt par pieteikuma iesniedzēja pienākumu pēc iespējas ātrāk iesniegt visas sastāvdaļas, kas nepieciešamas, lai pamatotu starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Dalībvalsts pienākums ir, sadarbojoties ar pieteikuma iesniedzēju, novērtēt attiecīgās pieteikuma sastāvdaļas.

2. Šā panta 1. punktā minētās sastāvdaļas ir pieteikuma iesniedzēja paziņojumi un visa dokumentācija, kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja vecumu, izcelsmi, tostarp attiecīgo radinieku datiem, personu, valstspiederību(-ām) un iepriekšējās dzīvesvietas valsti(-īm) un vietu(-ām), iepriekšējiem patvēruma pieteikumiem, ceļojumu maršrutiem, ceļošanas dokumentiem un iemesliem, kādēļ tiek iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums."

[5] Padomes Direktīva (2005. gada 1. decembris) par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu (OV 2005, L 326, 13. lpp.), atcelta ar Direktīvas 2013/32 53. pantu.

B. Austrijas tiesības

1. Vispārējais administratīvā procesa likums

13. *Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz* (Vispārējā administratīvā procesa likums, turpmāk tekstā – "*AVG*") 68. un 69. pantā ir noteikts:

"68. pants:

(1) Attiecīgo personu pieteikumi grozīt lēmumu, kas nav vai vairs nav pārsūdzams, izņemot 69. un 70. pantā minētajos gadījumos, noraida, pamatojoties uz *res judicata* spēku, ja iestāde neuzskata par pamatotu izdot rīkojumu saskaņā ar šā panta 2.–4. punktu.

[..]

Procedūras atsākšana

69. pants:

(1) Attiecīgās personas pieteikumu atsākt ar lēmumu pabeigto procedūru, apmierina, ja šis lēmums nav vai vairs nav pārsūdzams un:

[..]

2. ja atklājas jauni fakti vai pierādījumi, uz kuriem iepriekšējās procedūras laikā attiecīgā persona nevarēja atsaukties, nebūdama pie tā vainīga, un saistībā ar kuriem, tos vērtējot atsevišķi vai kopsakarā ar citiem procedūras rezultātiem, iespējams, tiktu pieņemts tāds lēmums, kura rezolutīvās daļas tvērums būtu atšķirīgs; vai

[..]

(2) Pieteikumu par [lietas izskatīšanas] atsākšanu iesniedz divu nedēļu laikā iestādē, kas ir pieņēmusi lēmumu. Termiņu sāk skaitīt no brīža, kad pieteikuma iesniedzējs ir uzzinājis par lietas izskatīšanas atsākšanas pamatu; tomēr, ja tas ir noticis pēc lēmuma paziņošanas mutvārdos, bet pirms tā rakstveida kopijas izsniegšanas, termiņu sāk skaitīt tikai no šīs paziņošanas brīža. Izbeidzoties triju gadu termiņam pēc lēmuma pieņemšanas pieteikumu par [lietas izskatīšanas] atsākšanu vairs nevar iesniegt. Pieteikuma iesniedzējam ir jāiesniedz pierādījumi tam, ka tiesību aktos paredzētais termiņš tika ievērots.

[..]"

2. Likums par administratīvo procesu tiesā

14. *Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz* (Likums par administratīvo procesu tiesā, turpmāk tekstā – "*VwGVG*") 32. pantā ir noteikts:

"(1) Lietas dalībnieka pieteikumu atsākt ar administratīvās tiesas nolēmumu pabeigtu procedūru apmierina, ja

[..]

2. atklājas jauni fakti vai pierādījumi, uz kuriem iepriekšējās procedūras laikā attiecīgais lietas dalībnieks nevarēja atsaukties, nebūdams pie tā vainīgs, un saistībā ar kuriem, vērtējot tos atsevišķi vai kopsakarā ar citiem procedūras rezultātiem, iespējams, tiktu pieņemts tāds spriedums, kura rezolutīvās daļas tvērums būtu atšķirīgs; vai

[..]

(2) Pieteikumu par [lietas izskatīšanas] atsākšanu iesniedz administratīvajā tiesā divu nedēļu laikā. Termiņu sāk skaitīt no brīža, kad pieteikuma iesniedzējs ir uzzinājis lietas izskatīšanas atsākšanas pamatu; tomēr, ja tas ir noticis pēc sprieduma paziņošanas mutvārdos, bet pirms tā rakstveida kopijas izsniegšanas, termiņu sāk skaitīt tikai no šīs paziņošanas brīža. Izbeidzoties triju gadu termiņam pēc sprieduma pasludināšanas, pieteikumu ar [lietas izskatīšanas] atsākšanu vairs nevar iesniegt. Pieteikuma iesniedzējam ir jāiesniedz pierādījumi tam, ka tiesību aktos paredzētais termiņš tika ievērots.

[..]"

III. Pamatlieta, prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

15. 2015. gada 18. jūlijā XY, kas ir Irākas valstspiederīgais un musulmanisšiīts, iesniedza pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Ar 2018. gada 29. janvāra lēmumu Federālais birojs šo pieteikumu noraidīja. Prasību, ko XY cēla par Federālā biroja lēmumu, *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) ar 2018. gada 27. jūlija spriedumu atzina par nepamatotu. Šis spriedums ir stājies likumīgā spēkā [6].

16. Administratīvajā procedūrā, kurā pieņemts Federālā biroja 2018. gada 29. janvāra lēmums, kā arī tiesvedībā *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa), kurā vērsās XY, viņš savu starptautiskās aizsardzības pieteikumu būtībā vairākkārt pamatoja tikai ar apstākli, ka viņš varētu tikt nogalināts, ja atgrieztos Irākā, jo viņš atteicās dienēt šiītu bruņotajos spēkos, kas lika viņam cīnīties viņu pusē, kā arī atsaucās uz valsts iekšējo situāciju, kas kara dēļ bija ļoti slikta.

17. 2018. gada 4. decembrī XY iesniedza turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

18. Šajā procedūrā viņš apgalvoja, ka savā pirmajā pieteikumā viņš nebija norādījis patiesos iemeslus, kuru dēļ viņš lūdza piešķirt starptautisko aizsardzību. Proti, viņš apgalvoja, ka visu savu dzīvi viņš ir bijis homoseksuālis, kas Irākā un "viņa reliģijā" ir aizliegts, un ka līdz šim viņš nevarēja norādīt patiesos iemeslus, jo baidījās par savu dzīvību. Tikai pēc ierašanās Austrijā un saņēmis atbalstu no apvienības, kuru viņš apmeklēja no 2018. gada jūnija, viņš saprata, ka viņam nekas nedraud, ja viņš paziņos par savu homoseksualitāti.

19. Ar 2019. gada 28. janvāra lēmumu Federālais birojs XY turpmāku pieteikumu tostarp atzina par nepieņemamu saskaņā ar *AVG* 68. panta 1. punktu, pamatojoties uz *res judicata* spēku.

[6] XY pārsūdzēja 2018. gada 27. jūlija *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) spriedumu *Verfassungsgerichtshof* (Konstitucionālā tiesa, Austrija). Minētā tiesa ar 2018. gada 25. septembra rīkojumu atzina pārsūdzību par nepieņemamu un vēlāk, saņēmusi turpmāku pieteikumu, ar 2018. gada 25. oktobra rīkojumu piešķīra *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) kompetenci lemt par šo pārsūdzību. Revīzijas sūdzība par šo spriedumu *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) nav reģistrēta.

20. XY par šo lēmumu cēla prasību *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa). Šī prasība, ciktāl ar to viņš apstrīdēja turpmāka pieteikuma noraidījumu, tika noraidīta ar 2019. gada 18. marta spriedumu.

21. Vienīgais pamats, kura dēļ *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) atstāja negrozītu Federālā biroja lēmumu, ir tas, ka XY homoseksualitāte jau bija konstatējama pirmā patvēruma pieteikuma izskatīšanas procedūrā un ka, apzinoties savu homoseksualitāti, XY bija atturējies uz to atsaukties šajā pirmajā procedūrā. Tādējādi, pēc *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) domām, par pirmo patvēruma pieteikumu pieņemtā lēmuma *res judicata* spēks esot attiecināms arī uz šo faktisko apstākli.

22. Revīzijas sūdzības tiesvedība tika ierosināta *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa), kas ir iesniedzējtiesa.

23. Šajā tiesvedībā XY apstrīd sava turpmāka pieteikuma nepieņemamību it īpaši, pamatojoties uz to, ka Austrijā spēkā esošie tiesību akti šajā jomā esot pretrunā Direktīvas 2013/32 40. pantam.

24. Šajos apstākļos ar 2019. gada 18. decembra lēmumu, kas ir iesniegts Tiesā 2020. gada 16. janvārī, iesniedzējtiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai direktīvas [2013/32] 40. panta 2. un 3. punktā ietvertās vārdkopas "jauni elementi" vai "fakti", kuri "ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis", aptver arī tādus apstākļus, kas bija konstatējami jau pirms iepriekšējās patvēruma procedūras noslēgšanās ar *res judicata* spēku?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

2) Vai gadījumā, kad tiek konstatēti jauni fakti vai pierādījumi, uz kuriem iepriekšējā procedūrā nevarēja tikt norādīts, ārvalstniekam pie tā neesot vainīgam, pietiek ar to, ka patvēruma meklētājam tiek dota iespēja pieprasīt atsākt ar *res judicata* spēku noslēgušos iepriekšējo procedūru?

3) Vai iestāde, ja patvēruma meklētājs ir vainīgs pie tā, ka viņš nav sniedzis argumentus attiecībā uz jauniem norādītiem iemesliem jau iepriekšējā patvēruma procedūrā, drīkst noraidīt turpmāka pieteikuma vērtējumu pēc būtības, pamatojoties uz valsts tiesību normu, kurā ir reglamentēts administratīvajā procesā vispārīgi spēkā esošs princips, lai gan dalībvalsts, nepieņemot speciālas tiesību normas, nav pienācīgi transponējusi Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta tiesību normas un tāpēc arī nav *expressis verbis* izmantojusi šīs direktīvas 40. panta 4. punktā paredzēto iespēju paredzēt izņēmumu no turpmāka pieteikuma vērtējuma pēc būtības?"

25. Austrijas, Čehijas, Vācijas, Francijas, Ungārijas un Nīderlandes valdības, kā arī Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus. Šie lietas dalībnieki, izņemot Francijas valdību, atbildēja uz Tiesas 2020. gada 12. novembrī uzdotajiem rakstveida jautājumiem.

IV. Vērtējums

26. "Turpmāks pieteikums" ir definēts kā jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas iesniegts pēc tam, kad par iepriekšējo starptautiskās aizsardzības pieteikumu tika pieņemts galīgais lēmums[7]. Kā norādīts šo secinājumu ievadā, nosacījumi, kurus dalībvalstis drīkst noteikt, lai turpmāku pieteikumu atzītu par nepieņemamu, pamatojoties uz *res judicata* spēku, ir paredzēti Direktīvas 2013/32 40. panta 2.–4. punktā.

27. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Austrijas likumdevējs nav pieņēmis īpašus noteikumus Direktīvas 2013/32 40. panta īstenošanai. Tādējādi administratīvo procedūru reglamentē vispārējās Austrijas tiesību normas un tās ir jāpiemēro, lai novērtētu, vai secīgs aizsardzības pieteikums ir nepieņemams, pamatojoties uz *res judicata* spēku[8]. Ar šiem trim prejudiciālajiem jautājumiem iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai šīs Austrijas tiesības ir pretrunā Direktīvai 2013/32.

28. Lai atbildētu uz uzdotajiem jautājumiem, uzskatu, ka sākumā ir lietderīgi izskaidrot attiecīgās Austrijas tiesības, kā es tās saprotu, balstoties uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kā arī uz precizējumiem, kurus šajā ziņā sniegusi Austrijas valdība.

A. Par attiecīgajām Austrijas tiesībām

29. Austrijas tiesību normas, kas ir jāpiemēro, lai izvērtētu, vai turpmāks pieteikums ir jānoraida kā nepieņemams, pamatojoties uz *res judicata* spēku, ir, pirmkārt, *AVG* 68. panta 1. punkts un, otrkārt, šī likuma 69. panta 1. punkta 2. apakšpunkts un 2. punkts. Šīs tiesību normas ir piemērojamas administratīvajās procedūrās. Līdzīgas tiesību normas ir piemērojamas tiesvedībās administratīvajās tiesās[9].

30. Saskaņā ar *AVG* 68. panta 1. punktu attiecīgo personu pieteikumi grozīt lēmumu, kas nav vai vairs nav pārsūdzams, ir jānoraida, pamatojoties uz *res judicata* spēku. Izņēmums no šī principa ir paredzēts *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā. Tādējādi, lai varētu ņemt vērā faktus un pierādījumus, kas pastāvēja jau galīgā lēmuma pieņemšanas dienā, bet tajā netika minēti, attiecīgai personai pie tā neesot vainīgai, šajā tiesību normā ir noteikts, ka jau pabeigta procedūra ir jāatsāk, ievērojot nosacījumus, kas ir minēti šajā pantā un paredzēti *AVG* 69. panta 2. punktā. Tādējādi šāda jau pabeigtas procedūras atsākšana ļauj atcelt *res judicata* spēku.

31. Ja šīs tiesību normas piemēro secīgiem pieteikumiem, no tām izriet divi aspekti, kuriem ir nozīme izskatāmajā lietā.

7 Skat. Direktīvas 2013/32 2. panta q) punktu, kurā jēdziens "turpmāks pieteikums" ir definēts kā "starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas ir sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu, tostarp gadījumos, kad pieteikuma iesniedzējs ir skaidri atsaucis savu pieteikumu, un gadījumos, kad atbildīgā iestāde ir noraidījusi pieteikumu pēc tā netiešas atsaukšanas saskaņā ar 28. panta 1. punktu". Jēdziens "galīgais lēmums", kas lietots šajā definīcijā, ir definēts 2. panta e) punktā kā "lēmums par to, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam var tikt piešķirts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss saskaņā ar [Direktīvu 2011/95] un kas vairs nav pakļauts tiesiskajai aizsardzībai atbilstīgi šīs direktīvas V nodaļai, neatkarīgi no tā, vai šāda tiesiskā aizsardzība paredz pieteikuma iesniedzēja palikšanu attiecīgajās dalībvalstīs līdz tās iznākumam".

8 Austrijas valdība precizēja, ka Austrijas likumdevēja ieskatā īpaši noteikumi par turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu nebija jāpieņem, jo Austrijas noteikumos par administratīvajām procedūrām ir paredzēti pasākumi, kas ļauj ievērot Direktīvas 2013/32 40. pantā noteiktās prasības.

9 Iesniedzējtiesa norāda, ka tiesvedībās administratīvajās tiesās pēc analoģijas ir piemērojams *AVG* 68. panta 1. punkts, savukārt *VwGVG* 32. panta 1. punkta 2. apakšpunktā un 2. punktā, kas minēti šo secinājumu 14. punktā, ir paredzēta *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktam un 2. punktam līdzīga tiesību norma. Turpmākajā vērtējumā skaidrības labad atsaukšos tikai uz *AVG* tiesību normām.

32. *Pirmkārt*, lai noteiktu, vai turpmāks pieteikums ir nepieņemams, pamatojoties uz *res judicata* spēku *AVG* 68. panta 1. punkta izpratnē, ir jānoskaidro, vai šis turpmākais pieteikums ir balstīts uz faktiem vai pierādījumiem, kas pastāvēja jau *pirms* iepriekšējā pieteikuma izskatīšanas procedūras pabeigšanas (Austrijas tiesībās tos sauc par *nova reperta*), vai uz faktiem vai pierādījumiem, kas radušies tikai *pēc* pirmās procedūras pabeigšanas (Austrijas tiesībās tos sauc par *nova producta*).

33. Proti, uz turpmāku pieteikumu, kas balstīts uz faktiem vai pierādījumiem, kuri radās tikai *pēc* tam, kad tika pabeigta pirmā patvēruma pieteikuma izskatīšanas procedūra (*nova producta*), nav attiecināms *res judicata* spēks *AVG* 68. panta 1. punkta izpratnē. Par iepriekšējo pieteikumu pieņemts lēmums uz šiem faktiem un pierādījumiem neattiecas, un tādējādi uz tiem var atsaukties jaunā procedūrā kā jaunā lietā.

34. Savukārt uz faktiem vai pierādījumiem, kas jau bija konstatējami *pirms* pirmā pieteikuma izskatīšanas procedūras pabeigšanas (*nova reperta*), principā ir attiecināms *res judicata* spēks *AVG* 68. panta 1. punkta izpratnē neatkarīgi no tā, vai šajā procedūrā tie tika minēti. Tomēr uz jauniem faktiem vai pierādījumiem, kas bija konstatējumi minētās procedūras laikā, bet kurus pieteikuma iesniedzējs, nebūdams pie tā vainīgs, šajā pašā procedūrā neminēja, var atsaukties, atsākot iepriekšējo procedūru, ar nosacījumu, ka ir izpildīti *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā un 2. punktā paredzētie nosacījumi.

35. *Otrkārt*, no iepriekš minētā izriet atšķirība tiesību aizsardzības līdzekļos, kas ļauj atsaukties uz jauniem elementiem vai faktiem, atkarībā no tā, vai turpmāks pieteikums ir balstīts uz *nova producta* vai *nova reperta*. Tādējādi uz *nova producta* balstīts turpmāks pieteikums *jaunā* administratīvajā *procedūrā*. Savukārt uz *nova reperta* balstītu turpmāku pieteikumu, ja vien tas ir pieņemams saskaņā ar *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā un 2. punktā minētajiem nosacījumiem, tiek izskatīts, *atsākot* pirmo procedūru.

36. Uz prejudiciālajiem jautājumiem ir jāatbild, ņemot vērā šos divus Austrijas tiesību aspektus.

B. Par Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktā ietvertās vārdkopas "jauni elementi vai fakti[, kuri] ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis", interpretāciju (pirmais prejudiciālais jautājums)

37. Ar savu pirmo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktā ietvertās vārdkopas "jauni elementi vai fakti[, kuri] ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis", ir jāinterpretē tādējādi, ka ar šo jēdzienu ir jāsaprot tikai elementi vai fakti, kas radušies tikai *pēc* iepriekšēja patvēruma pieteikuma izskatīšanas procedūras galīgas pabeigšanas, vai arī tādējādi, ka šis jēdziens aptver arī tādus elementus vai faktus, kas *jau* bija konstatējami pirms šīs procedūras galīgas pabeigšanas, bet kurus pieteikuma iesniedzējs tās laikā nebija minējis.

38. Sākumā norādu, ka ar Direktīvas 2013/32 40. pantu ir izveidota divu posmu procedūra. Tādējādi saskaņā ar šīs direktīvas 40. panta 2. punktu turpmāks pieteikums tiek vispirms pakļauts sākotnējai izskatīšanai, lai noskaidrotu, vai tas ir pieņemams saskaņā ar minētās direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 40. panta 2. un 3. punktu.

39. Šajā sākotnējā izskatīšanā tiek noskaidrots, vai pieteikuma iesniedzējs ir norādījis vai iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas ievērojami palielina iespēju šim pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar

Direktīvu 2011/95. Ja atbilstoši šim vērtējumam turpmākais pieteikums ir pieņemams, to tupina izskatīt pēc būtības atbilstoši Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punktam, lai noteiktu, vai starptautiskās aizsardzības pieteikums faktiski ir jāapmierina saskaņā ar Direktīvu 2011/95.

40. Tādējādi vārdkopas "jauni elementi vai fakti[, kuri] ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis", ir atrodamas Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktā, kas attiecas uz šo pirmo pieņemamības pārbaudi. Proti, ja turpmākajā pieteikumā nav neviena jauna elementa vai fakta, tas ir jāuzskata par nepieņemamu saskaņā ar *res judicata* spēka principu. Tas ir precizēts šīs direktīvas 36. apsvērumā, kurā ir paredzēts, ka, ja pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāku pieteikumu, nesniedzot jaunus pierādījumus vai argumentus, būtu nesamērīgi likt dalībvalstīm veikt jaunu pilnīgas izskatīšanas procedūru, un tādējādi dalībvalstīm būtu jānoraida pieteikums kā nepieņemams saskaņā ar *res judicata* spēka principu [10].

41. Tādējādi iesniedzējtiesa attiecībā uz šo *res judicata* spēka principu ar savu pirmo jautājumu būtībā vēlas noskaidrot, vai saskaņā ar Direktīvu 2013/32 turpmākais pieteikums ir jāuzskata par pieņemamu tikai tad, ja tas ir balstīts uz faktiem vai elementiem, kas radušies *pēc* pirmās procedūras pabeigšanas. Proti, ja tas tā ir, no tā izrietētu, ka attiecīgās Austrijas tiesības un tādējādi arī strīdīgās nepieņemamības atzīšana pamattiesvedībā nebūtu pretrunā Direktīvai 2013/32. Tāpēc, kā paskaidrots šo secinājumu 33. punktā, attiecīgajās Austrijas tiesībās nav neviena ierobežojuma tādu turpmāku pieteikumu pieņemamībai, kas balstīti uz faktiem un elementiem, kas radušies tikai *pēc* pirmās procedūras pabeigšanas (*nova producta*). Tāpēc, ciktāl XY minētais fakts turpmāka pieteikuma pamatojumam – tas, ka viņš vienmēr ir bijis homoseksuālis, – bija konstatējams jau viņa pirmā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas laikā un kuru XY neminēja šajā procedūrā, Direktīva 2013/32 uz šo situāciju neattiecoties.

42. Pēc manām, kā arī visu lietas dalībnieku, izņemot Ungārijas valdību, domām, nav nekādu šaubu, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktā lietotās vārdkopas "jauni elementi vai fakti[, kuri] ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis", aptver tādus elementus un faktus, kas pastāvēja *jau* pirms iepriekšēja patvēruma pieteikuma izskatīšanas procedūras galīgas pabeigšanas, bet kuru tās laikā pieteikuma iesniedzējs neminēja, tādējādi tāds uz šādiem elementiem un faktiem balstīts turpmāks pieteikums kā XY iesniegtais var tikt pieņemts.

43. Proti, pirmkārt, Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta formulējums ir jāsaprot šādā nozīmē. Tādējādi tajā nav veikta nekāda nošķiršana atkarībā no tā, kad "radās" no jauna minēti fakti vai elementi. Savukārt šajās tiesību normās ir lietota garā vārdkopa "jauni elementi vai fakti", kuri "ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis", kas saskaņā ar parasto šīs vārdkopas nozīmi var ietvert gan jaunus elementus un faktus, kas rodas *pēc* galīga lēmuma pieņemšanas par iepriekšējo pieteikumu, gan elementus vai faktus, kas *jau* bija konstatējami iepriekšēja pieteikuma izskatīšanas procedūrā, bet kurus tās laikā pieteikuma iesniedzējs nebija minējis.

44. Otrkārt, šī interpretācija ir it īpaši skaidra, ņemot vērā Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktu. Proti, ar šo tiesību normu dalībvalstīm ir atļauts savos valsts tiesību aktos iekļaut tiesību normu, paredzot, ka turpmāks pieteikums ir pieņemams tikai tad, ja pieteikuma iesniedzējs, nebūdams pie tā vainīgs, pirmās procedūras laikā nevarēja minēt jaunus elementus vai faktus šī 40. panta

[10] Tādējādi Tiesa ir atzinusi *res judicata* spēka principa nozīmi gan Savienības tiesību sistēmā, gan valstu tiesību sistēmās. Lai nodrošinātu tiesību un tiesisko attiecību stabilitāti, kā arī pareizu tiesvedību, ir svarīgi, lai tiesu nolēmumi, kas kļuvuši galīgi pēc tam, kad izmantotas visas pārsūdzības iespējas, vai pēc tam, kad beidzies šādai pārsūdzībai paredzētais termiņš, vairs nevarētu tikt apstrīdēti (skat. spriedumu, 2018. gada 24. oktobris, XC u.c. (C-234/17, EU:C:2018:853, 52. punkts)).

2. un 3. punkta izpratnē. Tomēr pieteikuma iesniedzēju nevar vainot par to, ka viņš neminēja elementus, kas nebija konstatējami pirmās procedūras laikā. Tādējādi jauniem elementiem vai faktiem, uz kuriem ir atsauce 40. panta 4. punktā, noteikti būtu jāaptver tie fakti un elementi, kas jau bija konstatējami pirms pirmās procedūras galīgas pabeigšanas. Citiem vārdiem sakot, šajā tiesību normā ir paredzēts, ka jauni elementi vai fakti 40. panta 2. un 3. punkta izpratnē bija konstatējami jau pirmajā patvēruma pieteikuma izskatīšanas procedūrā.

45. Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkts aptver arī tādus elementus vai faktus, kas jau bija konstatējami iepriekšēja pieteikuma izskatīšanas procedūrā, bet kurus tās laikā pieteikuma iesniedzējs nebija minējis.

46. Tādējādi, ņemot vērā šo secinājumu 41. punktu, šī atbilde neļauj konstatēt to, ka attiecīgās Austrijas tiesības nav saderīgas ar Direktīvu 2013/32. No tā izriet, ka ir jāatbild uz otro prejudiciālo jautājumu, kas ir uzdots gadījumā, ja tiktu sniegta minētā atbilde.

C. Par Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkta un 42. panta 2. punkta interpretāciju (otrais prejudiciālais jautājums)

47. Kā paskaidrots šo secinājumu 38. un 39. punktā, ar Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktu ir izveidota procedūra, kurai ir divi posmi: sākotnējā izskatīšana, kuras mērķis ir noteikt, vai turpmāks pieteikums ir pieņemams, un attiecīgā gadījumā izskatīšana pēc būtības, lai noskaidrotu, vai šis turpmākais pieteikums faktiski ir jāapmierina saskaņā ar Direktīvu 2011/95. Otrais prejudiciālais jautājums it īpaši attiecas uz šo izskatīšanas otro posmu. Tātad ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkts [11] ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā paredzētā turpmāka pieteikuma izskatīšana pēc būtības tiek veikta, *atsākot* iepriekšēja starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūru, vai arī saskaņā ar minēto tiesību normu šajā nolūkā ir jāuzsāk *jauna procedūra*.

48. Otrais prejudiciālais jautājums ir uzdots, ņemot vērā apstākli – kā tas paskaidrots šo secinājumu 35. punktā –, ka atbilstoši Austrijas tiesībām šis pieteikums pēc būtības tiek izskatīts *jaunā* administratīvajā *procedūrā* tikai tad, ja turpmāks pieteikums ir balstīts uz *nova producta*. Tādējādi, ja turpmāks pieteikums ir balstīts uz *nova reperta*, to izskata pēc būtības, *atsākot* pirmo lietas izskatīšanas procedūru. Pamatlietā XY apgalvo, ka šī lietas izskatīšanas atsākšana esot pretrunā Direktīvai 2013/32. Tādējādi iesniedzējtiesa ar savu jautājumu būtībā vēlas noskaidrot, vai *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā paredzētā *iepriekšējās procedūras atsākšana* ir saderīga ar Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punktu.

49. Manuprāt, lai noteiktu tādas atsākšanas saderību ar Direktīvu 2013/32, ir jāizvērtē ne tikai šīs lietas izskatīšanas atsākšanas saderība ar šīs direktīvas 40. panta 3. punktu (1. daļa), bet arī pieņemamības pārbaudē piemērojamo nosacījumu atbilstība, lai minētā lietas izskatīšanas atsākšana tiktu veikta, ievērojot šajā ziņā Direktīvā 2013/32 noteiktās prasības [12] (2. daļa).

[11] Iesniedzējtiesas formulētajā prejudiciālajā jautājumā nav atsauces ne uz vienu Savienības tiesību normu. Tomēr no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesa lūdz interpretēt Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punktu.

[12] Kā to paskaidrošu, veicot šo pēdējo minēto pārbaudi, ir jāizvērtē [tās] saderība, pirmkārt, ar 40. panta 2.–4. punktu, skatot to kopsakarā ar Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, un, otrkārt, ar šīs direktīvas 42. panta 2. punktu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai iesniedzējtiesai sniegtu noderīgu atbildi, Tiesai var nākties ņemt vērā tādas Savienības tiesību normas, uz kurām valsts tiesa sava jautājuma izklāstā nav atsaukusies. Skat. it īpaši spriedumus, 1990. gada 27. marts, *Bagli Pennacchiotti* (C-315/88, EU:C:1990:139, 10. punkts), 2007. gada 8. novembris, *ING. AUER* (C-251/06, EU:C:2007:658, 38. punkts), un 2017. gada 7. marts, X un X (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, 39. punkts).

1. Par lietas izskatīšanu pēc būtības

50. Attiecībā uz turpmāka pieteikuma izskatīšanu pēc būtības ir jānoskaidro, vai Direktīvā 2013/32 šajā ziņā ir noteikta prasība uzsākt *jaunu procedūru* vai arī pietiek ar *lietas izskatīšanas atsākšanu*, kas ir paredzēta *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā.

51. Uzskatu, ka Direktīvā 2013/32 principā nav prasīts izmantot konkrētu procedūru, lai izskatītu turpmāku pieteikumu pēc būtības.

52. Protams, ir taisnība, kā to norāda Nīderlandes valdība, ka šīs direktīvas 42. panta 2. punktā ir īpaši minēta "jauna procedūra" turpmāka pieteikuma izskatīšanai pēc būtības. Tomēr nevienā minētās direktīvas tiesību normā nav definēts tas, kas ir jāsaprot ar "jauno procedūru". Savukārt šīs vārdkopas tvērumu, manuprāt, var izsecināt no Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkta, ciktāl šajā tiesību normā ir noteikta prasība veikt turpmāka pieteikuma izskatīšanu pēc būtības saskaņā ar šīs direktīvas II nodaļu.

53. Būtībā šajā II nodaļā ir minēti pamatprincipi un garantijas, kas ir jāievēro dalībvalstīm, izskatot starptautiskās aizsardzības pieteikumus. Tādējādi no Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkta izriet, ka valsts procedūrā, kurā turpmāku pieteikumu izskata pēc būtības, ir jānodrošina šo garantiju un principu ņemšana vērā.

54. Izņemot šo prasību, ar šo direktīvu dalībvalstīm nav noteikts pienākums izveidot šajā nolūkā īpašu procedūru. Tādējādi dalībvalstīm ir rīcības brīvība, un tās var transponēt Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punktu, ņemot vērā savu valsts tiesību īpašās iezīmes [13].

55. Kā pamatoti norāda Komisija, Direktīvai 2013/32 principā nav pretrunā tas, ka, pirmkārt, valsts likumdevējs ir paredzējis jaunu administratīvu procedūru, lai izskatītu turpmākus pieteikumus, kuri balstīti uz jauniem elementiem vai faktiem, kas radušies tikai *pēc* pirmās procedūras galīgas pabeigšanas, un, otrkārt, ir paredzējis atsākt pirmo pabeigto procedūru, lai izskatītu turpmākus pieteikumus, kuros ir atsauce uz elementiem vai faktiem, kas *jau* bija konstatējami pirmās procedūras laikā, bet tās laikā netika minēti.

56. Ņemot to vērā, turpinājumā rodas jautājums, vai *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā paredzētā lietas izskatīšanas atsākšana atbilst Direktīvas 2013/32 II nodaļā noteiktajām prasībām.

57. Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos šajā ziņā nav pietiekamas informācijas attiecībā uz noteikumiem par lietas izskatīšanas atsākšanu, un tādējādi tas neļauj veikt šādu vērtējumu, un tas jebkurā gadījumā ir jāveic iesniedzējtiesai.

58. Tomēr konstatēju, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, šķiet, izriet, ka iesniedzējtiesai ir šaubas par to, vai ar Direktīvas 2013/32 II nodaļā minētajiem principiem un garantijām ir saderīga *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā paredzētā lietas izskatīšanas atsākšana. It īpaši tā norāda, ka tāda ārvalstnieka juridiskais statuss, kurš iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ja tas ir turpmāks pieteikums, atšķiras no tāda ārvalstnieka juridiskā statusa, kurš lūdz atsākt jau pabeigtu procedūru, piemēram, attiecībā uz pagaidu aizsardzību pret izraidīšanu procedūras laikā.

[13] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 28. jūlijs, *Samba Diouf* (C-69/10, EU:C:2011:524, 29. punkts).

59. Šaubas var rasties par to, kā ir jāsaprot šis konstatējums. Manuprāt, iesniedzējtiesas minēto juridisko statusu atšķirību varētu uzskatīt par atšķirību, kas izriet no Austrijas tiesībām, saskaņā ar kurām turpmāks pieteikums [var būt] balstīts uz *nova reperta* vai uz *nova producta* un tādējādi tas norāda, ka pieteikuma iesniedzējam, kas iesniedzis šajā pēdējā minētajā kategorijā iekļaujamu turpmāku pieteikumu, ir piemērojami labvēlīgāki noteikumi nekā tam, kurš iesniedzis turpmāku pieteikumu, kas pieder pirmajai minētajai kategorijai.

60. Ja šī interpretācija ir pareiza, norādu, ka šāda juridisku statusu atšķirība noteikti nebūtu pretrunā Direktīvas 2013/32 II nodaļai. Proti, pirmkārt, saskaņā ar šīs direktīvas 5. pantu dalībvalstīm nekas neliedz paredzēt labvēlīgākus noteikumus par Direktīvā 2013/32 iekļautajiem ar nosacījumu, ka šie noteikumi ir saderīgi ar minēto direktīvu. Otrkārt, saskaņā ar Direktīvas 2013/32 II nodaļu dalībvalstīm ir atļauts paredzēt turpmāka pieteikuma iesniedzējam mazāku aizsardzību pret izraidīšanu šī pieteikuma izskatīšanas laikā nekā aizsardzību, kas paredzēta pieteikuma iesniedzējam, kurš iesniedzis pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu [14].

61. Tāpēc, lai arī Austrijas tiesībās ir paredzēti labvēlīgāki noteikumi uz *nova producta* balstītiem turpmākiem pieteikumiem nekā tie, kas noteikti Direktīvā 2013/32 attiecībā uz turpmākiem pieteikumiem, šāds tiesiskais regulējums tādējādi nav pretrunā šai direktīvai, ciktāl, izskatot uz *nova reperta* pamata iesniegtus turpmākus pieteikumus, (arī) tiek ievērotas Direktīvas 2013/32 II nodaļā noteiktās (minimālās) prasības.

62. Būtu jāpiebilst, ka Austrijas valdība savā atbildē uz Tiesas jautājumu šajā ziņā paskaidroja, ka, ja turpmāku pieteikumu izskata pēc būtības, atsākot lietas izskatīšanu, administratīvais lēmums, ar ko tika pabeigta procedūra, vai attiecīgais strīdīgais nolēmums zaudē savu iedarbību, procedūra tiek atsākta posmā pirms šī administratīvā lēmuma vai tiesas nolēmuma pieņemšanas, un norisinās atkārtoti, tādējādi jauni argumenti tiek pilnībā pārbaudīti pēc būtības. Tādējādi neesot nekādas atšķirības atkarībā no tā, vai jauni elementi vai fakti tika minēti pirms pirmās procedūras pabeigšanas vai tikai pēc šīs dienas. Direktīvas 2013/32 II nodaļā paredzētās garantijas un principi esot pilnībā ievēroti gan jaunajā (otrajā) procedūrā, gan (pirmajā) atsāktajā procedūrā.

63. Tādējādi šķiet, it īpaši, ņemot vērā šo atbildi, ka *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā paredzētā lietas izskatīšanas atsākšana atbilst Direktīvas 2013/32 II nodaļā noteiktajām prasībām. Tomēr iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai tas tā ir.

2. Par pieņemamības pārbaudi

64. Turpmāku pieteikumu pieņemamības nosacījumi, kurus dalībvalstis drīkst noteikt, Direktīvā 2013/32 ir noteikti izsmeļoši [15]. Šie nosacījumi ir minēti šo secinājumu 38.–39. un 44. punktā un ir paredzēti 40. panta 2.–4. punktā, skatot tos kopsakarā ar šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu. Minētos nosacījumus papildina minētās direktīvas 42. panta 2. punkts, ar ko paredzēti procesuāli noteikumi, kurus dalībvalstis var noteikt turpmāka pieteikuma pieņemamības pārbaudes laikā.

[14] Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2013/32 9. panta 1. punktu pirmā starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs principā drīkst palikt dalībvalstī līdz brīdim, kad atbildīgā iestāde būs lēmusi par viņa pieteikumu. Tomēr attiecībā uz turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju dalībvalstis saskaņā ar 41. panta 1. punktu, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 2013/32 9. panta 2. punktu, drīkst atkāpties no šī Direktīvas 2013/32 9. panta 1. punktā ietvertā noteikuma, ievērojot tajā paredzētos nosacījumus.

[15] Tas būtībā izriet no Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta, kurā ir paredzēts, ka dalībvalstis var uzskatīt turpmāku pieteikumu par nepieņemamu tikai šajā tiesību normā minētajā situācijā, kas tādējādi ir jāinterpretē kopsakarā ar šīs direktīvas 40. panta 2.–4. punktā paredzētajiem pieņemamības nosacījumiem. Šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta Dž. Hogana [*G. Hogan*] secinājumus lietā LH (Jauni elementi vai fakti) (C-921/19, EU:C:2021:117, 33. punkts).

65. Kā paskaidrots šo secinājumu 34. punktā, pieņemamības nosacījumi Austrijas tiesībās ir paredzēti *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā un 2. punktā. Šī panta 1. punkta 2. apakšpunktā ir teikts, ka pabeigta procedūra ir jāatsāk, ja atklājas jauni fakti vai pierādījumi, uz kuriem iepriekšējās procedūras laikā attiecīgā persona nevarēja atsaukties, nebūdama pie tā vainīga, un kuri, tos vērtējot atsevišķi vai kopsakarā ar citiem šīs procedūras rezultātiem, iespējams, izraisītu tāda lēmuma pieņemšanu, kura rezolutīvās daļas tvērums būtu atšķirīgs. Saskaņā ar minētā panta 2. punktu pieteikums par lietas izskatīšanas atsākšanu ir jāiesniedz divu nedēļu laikā pēc tam, kad pieteikuma iesniedzējs ir uzzinājis lietas izskatīšanas atsākšanas pamatu, un, beidzoties triju gadu laikposmam pēc dienas, kad tika pieņemts galīgs administratīvais lēmums, pieteikumu par lietas izskatīšanas atsākšanu vairs nevar iesniegt.

66. Tādējādi attiecīgajā Austrijas tiesību normā būtībā ir izvirzīti trīs nosacījumi: i) nosacījums par iespējamību grozīt pirmās procedūras iznākumu, ņemot vērā šos jaunos elementus vai faktus, ii) pieteikuma iesniedzēja vainas neesamība un iii) noilguma termiņi.

67. Pirmie divi no šiem nosacījumiem, šķiet, ir saderīgi ar Direktīvas 2013/32 40. pantā paredzētajiem pieņemamības nosacījumiem.

68. Tādējādi valsts tiesību normā paredzētais pirmais nosacījums, šķiet, atbilst nosacījumam, kas minēts Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punktā, proti, ka jauni elementi vai fakti ievērojami palielina iespēju pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam. Valsts tiesību normā paredzētais otrais nosacījums, šķiet, atbilst nosacījumam, kas noteikts Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktā, kurā ir teikts, ka dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikuma izskatīšanu pēc būtības turpina tikai tad, ja attiecīgais pieteikuma iesniedzējs, nebūdams pie tā vainīgs, iepriekšējā procedūrā nav varējis atsaukties uz jauniem elementiem vai faktiem [16].

69. Tomēr tā pauž šaubas par *AVG* 69. pantā paredzēto trešo nosacījumu, proti, noilguma termiņiem, drīzāk par to saderību ar Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktu un nevis ar šīs direktīvas 40. pantu.

70. Proti, noilguma termiņus principā var uzskatīt gan par pieņemamības nosacījumu, kura saderība ar minēto 40. pantu ir jāizvērtē, gan par procesuālu noteikumu, kura saderība ir jāizvērtē ar Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktu, kurā ir paredzēti procedūras noteikumi, kurus dalībvalstis drīkst noteikt pieņemamības pārbaudes laikā.

71. Manuprāt, šis nosacījums ir jāvērtē, balstoties uz šīs direktīvas 40. pantu. Šīs tiesību normas interpretācija ir skaidra, jo tajā ir izsmeļoši paredzēti pieņemamības nosacījumi [17] un tajā nav nosacījuma par noilguma termiņu noteikšanu. Tādējādi sākotnēji šķiet, ka Austrijas tiesībās paredzētais trešais nosacījums ir pretrunā Direktīvai 2013/32.

72. Tomēr šis trešais nosacījums arī ir jāvērtē, ņemot vērā Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktu, lai noteiktu, vai ar šo tiesību normu dalībvalstīm ir atļauts noteikt noilguma termiņus, kā to būtībā apgalvo Austrijas un Vācijas valdības.

[16] Kā paskaidrošu šo secinājumu 93.–101. punktā, Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir fakultatīva tiesību norma, tādējādi, lai varētu piemērot tajā paredzēto nosacījumu par vainas neesamību, tas ir jātransponē valsts tiesībās. Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šīs direktīvas tiesību normas transponēšanas nolūkā nav noteikti jāpieņem jauni noteikumi, ja valsts tiesībās jau ir noteikums, kas atbilst šai tiesību normai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1995. gada 23. marts, Komisija/Grieķija, C-365/93, EU:C:1995:76, 9. punkts un tajā minētā judikatūra), kā, pēc Austrijas valdības domām, tas ir izskatāmajā lietā (skat. šo secinājumu 8. zemsvītras piezīmi).

[17] Skat. šo secinājumu 64. punktu un 15. zemsvītras piezīmi.

73. Vispirms es piekrītu, ka saskaņā ar Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punkta gramatisko interpretāciju to varētu saprast tādējādi, ka tas pieļauj noilguma termiņu noteikšanu.

74. Proti, šīs tiesību normas pirmajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalstis savos valsts tiesību aktos var paredzēt noteikumus par sākotnējo izskatīšanu, ko veic saskaņā ar Direktīvas 2013/32 40. pantu, un tajā ir neizsmeļoši minēti divi piemēri noteikumiem, kurus šajā ziņā var paredzēt dalībvalstis [18]. Papildus, šīs direktīvas 42. panta 2. punkta otrajā daļā ir noteikts, ka dalībvalstis nedrīkst padarīt neiespējamu pieteikuma iesniedzēju piekļuvi jaunai procedūrai, tāpat arī tie nav par iemeslu šādas piekļuves atcelšanai vai tās ievērojamai ierobežošanai. Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punkta formulējumu dalībvalstīm ir rīcības brīvība noteikt procesuālās tiesību normas [19].

75. Pēc šī precizējuma – kā pamatoti norāda Komisija – tomēr ir jākonstatē, ka salīdzinājumā ar iepriekšējo direktīvu Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punkta izstrādes gaita un apstākļi, kādos šī tiesību norma ir pieņemta, skaidri parāda, ka Savienības likumdevējs nav vēlējies dot dalībvalstīm iespēju pakārtot turpmāku pieteikumu pieņemamību termiņa ievērošanai.

76. Proti, šāda iespēja bija paredzēta tiesību normā, kas pieņemta pirms Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punkta, proti, Direktīvas 2005/85 34. panta 2. punkta b) apakšpunktā. Tādējādi ar šo pēdējo minēto tiesību normu dalībvalstīm bija skaidri atļauts noteikt jaunu faktu un elementu iesniegšanas termiņu no brīža, kad pieteikuma iesniedzējs bija ieguvis šo informāciju. Tomēr minētā tiesību norma netika pārņemta Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktā, tādējādi likumdevējs ir vēlējies liegt šādu iespēju. Tas skaidri izriet no Direktīvas 2013/32 sagatavošanas darbiem.

77. Pirmkārt, no dokumenta, kas pievienots sākotnējam priekšlikumam Direktīvai 2013/32, kurā Komisija izklāstīja attiecīgā grozījuma pamatojumu, saskaņā ar kuru iepriekšējā tiesību norma, ar ko dalībvalstīm ir atļauts noteikt noilguma termiņu, proti, Direktīvas 2005/85 34. panta 2. punkta b) apakšpunkts, būtu jāsvītro, lai novērstu iespējamo saspīlējumu ar neizraidīšanas principu [20].

[18] Saskaņā ar Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punkta a) apakšpunktu dalībvalstis var uzlikt pienākumu pieteikuma iesniedzējam norādīt faktus un pierādījumus, kas pamato jauno procedūru. Saskaņā ar šīs tiesību normas b) apakšpunktu dalībvalstis var ļaut veikt sākotnējo izskatīšanu, pamatojoties tikai uz rakstiskajiem iesniegumiem, bez personiskās intervijas, izņemot Direktīvas 2013/32 40. panta 6. punktā norādītos gadījumus.

[19] Tāpēc pretēji tam, ko būtībā apgalvo Vācijas valdība, neuzskatu, ka Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktā ir paredzēts dalībvalstu procesuālās autonomijas princips tādējādi, ka atbilstoši šai tiesību normai dalībvalstīm to procesuālās autonomijas vārdā būtu atļauts noteikt noilguma termiņus ar nosacījumu, ka tiek ievērots līdzvērtības un efektivitātes princips. Proti, lai arī šīs direktīvas 42. panta 2. punkta otrās daļas formulējums var līdzināties dalībvalstu procesuālās autonomijas principa formulējumam, šī tiesību norma tomēr ir pieņemta citos apstākļos: tādējādi šis princips ir piemērojams procesuālajiem noteikumiem par *pārsūdzēšanu tiesā*, kas paredzēti, lai aizsargātu tiesības, kuras attiecīgajām personām ir noteiktas Savienības tiesībās (skat., piemēram, spriedumu, 2010. gada 18. marts, *Alassini* u.c., (no C-317/08 līdz C-320/08, EU:C:2010:146, 47. punkts)), savukārt minētās direktīvas 42. panta 2. punkts attiecas uz *iepriekšēju posmu*, proti, turpmāka pieteikuma (sākotnēju) izskatīšanu, ko veic kompetentā administratīvā iestāde.

[20] Skat. Padomes sniegto pamatojumu, Padomes pieņemtā kopējā nostāja Direktīvas par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām pieņemšanai Eiropas Parlamentā un Padomē (2009. gada 23. oktobris) 14959/09 ADD 1, ASILE 82, CODEC 1231, starpiestāžu lieta 2009/0164 (COD). Sākotnējā priekšlikumā Direktīvai 2013/32 Direktīvas 2013/32 42. panta saturs bija iekļauts 36. pantā. No iepriekš minētā pielikuma izriet, ka attiecībā uz šo pēdējo minēto tiesību normu "*[t]wo changes are proposed with regard to the procedural rules applicable in a preliminary examination procedure. Firstly, the optional provision allowing Member States to require submission of the new information within a time limit is deleted to avoid possible tension with the principle of non-refoulement [..]*". Ņemot vērā to, kā es to saprotu, ciktāl Direktīvā 2011/95 paredzētie nosacījumi starptautiskā aizsardzības saņēmēja statusa atzīšanai ir balstīti uz neizraidīšanas principu (skat. šīs direktīvas 3. apsvērumu un 21. pantu), Komisija tādējādi vēlējās novērst situācijas, kurās turpmāks pieteikums tiktu noraidīts tikai tāpēc, ka tas netika iesniegts noteiktajā termiņā, lai arī faktiski tas varētu atbilst Direktīvā 2011/95 paredzētajiem nosacījumiem, lai [persona] tiktu kvalificēta kā starptautiskās aizsardzības saņēmēja.

78. Otrkārt, šķiet, ka Savienības likumdevējs likumdošanas sarunu laikā par Direktīvu 2013/32 ir skaidri noraidījis šādas iespējas ieviešanu šajā direktīvā. Proti, Vācijas, Francijas un Apvienotās Karalistes delegācijas Eiropas Savienības Padomē ierosināja iekļaut šādu iespēju, lai labāk atturētu no ļaunprātīgas turpmāku pieteikumu iesniegšanas [21]. Komisijas ierosinātajā tiesību normā šis grozījuma priekšlikums tomēr netika iekļauts.

79. Manuprāt, šo interpretāciju, kas izriet no Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punkta izstrādes gaitas, apstiprina arī šīs tiesību normas pieņemšanas apstākļi. Proti, kā paskaidrots šo secinājumu 71. punktā, 40. pants, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, jau ir jāinterpretē minētajā nozīmē, un tas ir attiecināms arī uz minētās direktīvas 41. panta 1. punktu.

80. Tādējādi, kā paskaidrots šo secinājumu 14. zemsvītras piezīmē, Direktīvas 2013/32 41. panta 1. punkts attiecas uz situācijām, kurās dalībvalstis var nepiešķirt pieteikuma iesniedzējam tiesības palikt attiecīgās dalībvalsts teritorijā laikā, kad tiek izskatīts viņa turpmākais pieteikums. Šajā ziņā no šīs direktīvas 41. panta 1. punkta, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 9. panta 2. punktu, būtībā izriet, ka, lai arī pastāv risks, ka turpmāks pieteikums var tikt iesniegts ļaunprātīgu iemeslu dēļ, dalībvalstis var nepiešķirt pieteikuma iesniedzējam tiesības palikt to teritorijā tikai tad, *ja tas neizraisa tiešu vai netiešu izraidīšanu*. Manuprāt, no tā var pamatoti secināt, ka saskaņā ar minētās direktīvas 42. panta 2. punktu tikai tas apstāklis vien, ka turpmāks pieteikums netika iesniegts norādītajā termiņā, *a fortiori* nevar attaisnot šī pieteikuma noraidījumu, ņemot vērā šī neizraidīšanas principa pārkāpuma risku.

81. Tāpēc, pat ja būtu vēlams, lai no Direktīvas 2013/32 vēl skaidrāk izrietētu aizliegums noteikt noilguma termiņu, nevar apgalvot, ka šādi termiņi dalībvalstīm būtu jāievieš. Proti, Savienības likumdevējs ir izdarījis apzinātu izvēli, uzskatot, ka šādu termiņu izmantošana var apdraudēt neizraidīšanas principu, kas ir šīs direktīvas pamatprincips [22], un ka šī riska dēļ šim pamatprincipam ir jāpiešķir prioritāte.

82. No tā izriet, ka Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punkts, skatot to kopsakarā ar 40. panta 2.–4. punktu, un šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem ir aizliegts noteikt noilguma termiņus kā tādus. Tāpēc šie noilguma termiņi nav jāpiemēro. Pamatlietā aplūkotais XY turpmākais pieteikums tika noraidīts nevis minēto noilguma termiņu, bet tikai *res judicata* spēka dēļ.

83. Saskaņā ar visu iepriekš izklāstīto, uz otro prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek prasīts uzsākt īpašu procedūru, lai izskatītu secīgus pieteikumus pēc būtības, ja valsts procedūra, tostarp tādas lietas izskatīšanas atsākšana, kas attiecas uz iepriekšējo [starptautiskās] aizsardzības pieteikumu, atbilst šīs direktīvas II nodaļā paredzētajām prasībām, kas pamatlietā ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Būtu jāpiebilst, ka šīs direktīvas 42. panta 2. punkts, skatot to kopsakarā ar 40. panta 2.–4. punktu, un 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir noilguma termiņu noteikšana.

[21] Vācijas, Francijas un Apvienotās Karalistes delegāciju kopējais ieguldījums saistībā ar priekšlikumiem direktīvai, ar ko nosaka standartus patvēruma meklētāju uzņemšanai un patvēruma piešķiršanas procedūrām, 2011. gada 27. jūnijs, 12168/11, ASILE 54. Bažas par turpmāku pieteikumu ļaunprātīgu iesniegšanu šīs delegācijas pauda šī ieguldījuma II.2. punktā. Šajā ziņā tās uzskata, ka Direktīvā 2013/32 ir jābūt tiesību normām, ar ko "dalībvalstīm ir doti līdzekļi, lai labāk un ātrāk reaģētu uz procedūru nepareizu izmantošanu saistībā ar pārskatīšanas pieteikumu ļaunprātīgu iesniegšanu, piemēram, ļaujot noteikt patvēruma meklētājiem jaunu elementu iesniegšanas termiņu".

[22] Šajā nozīmē skat. Direktīvas 2013/32 3. apsvērumu.

D. Par Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkta interpretāciju (trešais prejudiciālais jautājums)

84. Ņemot vērā atbildi, ko ierosinu sniegt uz otro prejudiciālo jautājumu, uz trešo prejudiciālo jautājumu, manuprāt, nav jāatbild.

85. Proti, šis jautājums ir uzdots gadījumā, ja uz otro jautājumu būtu jāatbild, ka Austrijas tiesībās paredzētā *lietas izskatīšanas atsākšana* neatbilst Direktīvā 2013/32 noteiktajām prasībām, tāpēc *jaunajā administratīvajā procedūrā* būtu jāpārbauda visi turpmākie pieteikumi, kas tikuši iesniegti Austrijā. Tomēr, neskarot pārbaudi, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, *lietas izskatīšanas atsākšana*, kā esmu norādījis, ir iespējama, tāpēc neuzskatu, ka uz otro prejudiciālo jautājumu ir jāatbild šajā nozīmē [23].

86. Tādējādi tikai tādā gadījumā, ja iesniedzējtiesa neapstiprinātu manu pieņēmumu attiecībā uz Austrijas tiesībām šajā ziņā vai ja Tiesa nepiekristu manis sniegtajai Direktīvas 2013/32 interpretācijai, es atbildēšu uz trešo prejudiciālo jautājumu.

87. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai iestāde, ja patvēruma meklētājs ir vainīgs pie tā, ka viņš nav sniedzis argumentus attiecībā uz jauniem norādītiem iemesliem jau iepriekšējā patvēruma procedūrā, drīkst atteikties no turpmāka pieteikuma izskatīšanas pēc būtības, pamatojoties uz valsts tiesību normu, kurā ir reglamentēts administratīvajā procesā vispārīgi spēkā esošs princips, lai gan dalībvalsts, nepieņemot speciālas tiesību normas, nav pienācīgi transponējusi Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punkta tiesību normas un tāpēc arī nav *expressis verbis* izmantojusi šīs direktīvas 40. panta 4. punktā paredzēto iespēju paredzēt izņēmumu no turpmāka pieteikuma izskatīšanas pēc būtības.

88. Šis jautājums, kā es to saprotu, ir uzdots šādos apstākļos: kā es šajos secinājumos paskaidroju, ar Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktu dalībvalstīm ir atļauts savos valsts tiesību aktos iekļaut tiesību normu, saskaņā ar kuru turpmāks pieteikums ir pieņemams tikai tad, ja pieteikuma iesniedzējs, nebūdams pie tā vainīgs, iepriekšējā procedūrā nevarēja atsaukties uz jauniem elementiem vai faktiem šīs tiesību normas 2. un 3. punkta izpratnē.

89. Šāds nosacījums par vainas neesamību Austrijas tiesībās ir paredzēts *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā. Šī tiesību norma tomēr neesot piemērojama jaunai administratīvai procedūrai, jo to piemēro tikai galīgi pabeigtas procedūras atsākšanas gadījumā.

90. Pamatojoties uz šo secinājumu 85. punktā minēto pieņēmumu, saskaņā ar kuru uz *nova reperta* balstīts turpmāks pieteikums ir jāizskata jaunā administratīvajā procedūrā, iesniedzējtiesa vaicā par neiespējamību šajā jaunajā procedūrā pārbaudīt vainas esamību. Proti, šādas neiespējamības dēļ arī tāds turpmāks pieteikums kā pamatlietā aplūkotais būtu jāuzskata par pieņemamu un jāizskata pēc būtības, ja pieteikuma iesniedzējs savas vainas dēļ iepriekšējā procedūrā nebija minējis no jauna norādītus elementus vai faktus. Pamatlietā iesniedzējtiesa, šķiet, uzskata, ka XY ir vainīgs pie tā, ka pirmā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūras laikā viņš nebija norādījis savu seksuālo orientāciju.

[23] Es gan uzskatu, ka Austrijas tiesībās paredzētie noilguma termiņi ir pretrunā Direktīvas 2013/32 42. panta 2. punktam, skatot to kopsakarā ar 40. panta 2.–4. punktu, un 33. panta 2. punkta d) apakšpunktam. Tomēr, kā norādīts šo secinājumu 82. punktā, Austrijas tiesību akti var būt saderīgi ar Direktīvu 2013/32, ja šie termiņi netiek piemēroti.

91. Šajos apstākļos iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai, vērtējot uz *nova reperta* balstītu turpmāku pieteikumu pieņemamību jaunā administratīvajā procedūrā, būtu iespējams veikt arī vainas esamības pārbaudi.

92. Neskarot pārbaudi, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, uz šo jautājumu, manuprāt, ir jāatbild noraidoši.

93. Proti, *pirmkārt*, es uzskatu, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir jāinterpretē kā *fakultatīva* tiesību norma, tādējādi, lai varētu piemērot tajā paredzēto nosacījumu par vainas neesamību, tā ir jātransponē valsts tiesībās.

94. Tāpēc es nepiekrītu interpretācijai, ko šajā ziņā ir sniegusi Nīderlandes valdība. Šī valdība apgalvo, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktā paredzētais vainas neesamības elements ir nosacījums, kas ir raksturīgs vārdkopai "jauni elementi vai fakti" šīs direktīvas 40. panta 2. un 3. punkta izpratnē, tāpēc dalībvalstis var turpināt pieteikuma izskatīšanu *tikai tad*, ja attiecīgais pieteikuma iesniedzējs, nebūdams pie tā vainīgs, iepriekšējā procedūrā nevarēja atsaukties uz šiem elementiem vai faktiem. Minētās valdības ieskatā minētās direktīvas 40. panta 4. punktā tas tikai esot paskaidrots, un tāpēc, lai piemērotu nosacījumu par vainas neesamību, minētais punkts neesot jātransponē. Šīs nostājas pamatojumam Nīderlandes valdība minēja vairākus argumentus, kas būtībā ir balstīti, pirmkārt, uz minēto 40. panta 4. punktu un, otrkārt, uz pieteikuma iesniedzēja pienākumu sadarboties ar kompetentajām iestādēm.

95. Manuprāt, šie argumenti nevar tikt pieņemti.

96. Proti, ir jākonstatē, ka, lai arī pastāv atšķirības starp Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkta dažādām valodu versijām, vairākumā no šīs tiesību normas valodu versijām tomēr ir apstiprināts, ka tā ir fakultatīva tiesību norma.

97. Tādējādi lielākajā vairumā valodu versiju, proti, divdesmit valodu versijās, tostarp franču valodas versijā [24], ir skaidri un nepārprotami paredzēta fakultatīva tiesību norma. Tādējādi franču valodas versijā ir teikts, ka dalībvalstis "var paredzēt" nosacījumu par pieteikuma iesniedzēja vainas neesamību, un tas skaidri norāda uz *spēju*.

98. Proti, tikai Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkta čehu valodas versijai ir pretēja nozīme, jo šajā versijā šajā pantā būtībā ir paredzēts, ka dalībvalstis var nolemt turpināt pieteikuma izskatīšanu *tikai tad, ja* attiecīgais pieteikuma iesniedzējs nav izdarījis pārkāpumu [25]. Divas valodu versijas ir neskaidras, jo tās var saprast gan kā franču, gan kā čehu valodas versijas [26].

[24] Visās valodu versijās, izņemot bulgāru, čehu un itāļu valodas versiju.

[25] Šīs tiesību normas čehu valodas versijā ir paredzēts: "*Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku* [..]".

[26] Runa ir par bulgāru valodas versiju ("*Държавите-членки могат да предвидят разглеждането на молбата да продължи само при условие че съответният кандидат не е имал възможност, без да има вина за това, да представи ситуациите, изложени в параграфи 2 и 3 от настоящия член, в предходната процедура* [..]") un itāļu valodas versiju ("*Gli Stati membri possono stabilire che la domanda sia sottoposta a ulteriore esame solo se il richiedente, senza alcuna colpa, non è riuscito a far valere, nel procedimento precedente, la situazione esposta nei paragrafi 2 e 3 del presente articolo, in particolare esercitando* [..]").

99. Manuprāt, pat ja pieņem, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkta čehu valodas versijā nav pieļauta tikai kļūda tulkojumā un ka tādējādi uz (visām) pārējām šīs tiesību normas valodas versijām balstīta gramatiskā interpretācija nav galīga, uz citiem interpretācijas elementiem balstīta interpretācija [27] jebkurā gadījumā neapstiprina Nīderlandes valdības sniegto interpretāciju.

100. Proti, ir jākonstatē, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkta sagatavošanas darbi, šķiet, liecina par to, ka Savienības likumdevējs faktiski ir vēlējies, lai šī tiesību norma būtu fakultatīva [28].

101. Tas, ka Direktīvas 2013/32 vispārējais mērķis ir nodrošināt pieteikumu ātru izskatīšanu [29] un ka Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punktā, skatot to kopsakarā ar 40. panta 2.–4. punktu, paredzētās pieņemamības pārbaudes mērķis ir mīkstināt dalībvalsts pienākumu izskatīt turpmāku pieteikumu pēc būtības [30], nevar izraisīt pretēju rezultātu.

102. Ir arī jānoraida argumenti, kas balstīti uz pieteikuma iesniedzēja pienākumu sadarboties ar kompetentajām iestādēm. Šie argumenti ir balstīti tieši uz apstākli, ka pieteikuma iesniedzējam saskaņā ar Direktīvas 2013/32 13. panta 2. punktu ir pienākums sadarboties ar kompetentajām iestādēm, lai konstatētu Direktīvas 2011/95 4. panta 2. punktā minētos elementus, tostarp iemeslus, kas attaisno starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

103. Šajā ziņā nevar piekrist, ka šis pienākums zaudētu jēgu, ja jebkura pirmajā starptautiskās aizsardzības pieteikumā nenorādīta elementa dēļ – neatkarīgi no tā, vai pieteikuma iesniedzējs bija pie tā vainīgs, – būtu jāturpina turpmāka pieteikuma izskatīšana. Šāda interpretācija ne tikai apdraudētu pilnvaras, kas dalībvalstīm ir piešķirtas ar Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktu, bet arī jebkurā gadījumā nebūtu taisnība, ka pienākums sadarboties zaudētu jēgu, ja vien nosacījums par vainas neesamību netiktu piemērots. Proti, Direktīvā 2011/95 un Direktīvā 2013/32 un ir skaidri paredzēti vairāki pasākumi, kurus dalībvalstis var veikt šī pienākuma nepildīšanas dēļ [31], un tomēr no tā neizriet dalībvalstu pienākums atzīt turpmāku pieteikumu par nepieņemamu.

[27] Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienā no Savienības tiesību normas valodu versijām lietotais formulējums nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai vai arī nevar tam piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar pārējo valodu versijām. Šāda nostāja faktiski nebūtu saderīga ar prasību par Savienības tiesību vienveidīgu piemērošanu (skat. spriedumu, 2012. gada 26. aprīlis, *DR* un *TV2 Danmark* (C-510/10, EU:C:2012:244, 44. punkts un tajā minētā judikatūra)).Ja Savienības tiesību akta teksts dažādu valodu versijās atšķiras, attiecīgā tiesību norma ir jāinterpretē atkarībā no konteksta un mērķa, kurā šī tiesību norma ietilpst (skat. spriedumu, 2012. gada 26. aprīlis, *DR* un *TV2 Danmark*, C-510/10, EU:C:2012:244, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

[28] Tādējādi sākotnējā priekšlikumā Direktīvai 2013/32 35. panta 6. punkts, kas pieņemtajā redakcijā atbilst 40. panta 4. punktam, bija formulēts tādējādi, kā to interpretē Nīderlandes valdība (2009. gada 21. oktobra Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem starptautiskās aizsardzības statusu, COM(2009) 554 *final*). Tomēr Direktīvas 2013/32 apspriešanas laikā Parlaments ierosināja svītrot šo tiesību normu, lai "dalībvalstīm nebūtu sistemātiski jāatsakās izskatīt turpmāku pieteikumu, aizbildinoties ar to, ka pieteikuma iesniedzējs var minēt jaunus elementus vai faktus iepriekšējā procedūrā vai pārsūdzības laikā. Ar šo automātisko pieeju varētu tikt pārkāpts neizraidīšanas princips" (skat. 88. grozījuma pamatojumu Parlamenta ziņojumā (2011. gada 24. marts) par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem starptautiskās aizsardzības statusu (A7-0085/2011)). Vēlāk Padome kopējā nostājā grozīja 40. panta 4. punkta sākotnējo formulējumu redakcijā, kas beigu beigās tika pieņemta (Padomes Nostāja (ES) Nr. 7/2013 pirmajā lasījumā, lai pieņemtu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (pārstrādāta versija), [ko] Padome pieņēmusi 2013. gada 6. jūnijā (OV 2013, C 179 E, 27. lpp.). Cik man zināms, īpaši paskaidrojumi par šo grozījumu sagatavošanas darbos nav sniegti. Tomēr, ņemot vērā Parlamenta paustās bažas par neizraidīšanas principu, šķiet, var pamatoti secināt, ka šis pamats attaisnoja 40. panta 4. punkta formulējumā izdarītos grozījumus, kurus beigu beigās pieņēma Komisija un Parlaments.

[29] Šajā ziņā skat. spriedumu, 2018. gada 4. oktobris, *Ahmedbekova* (C-652/16, EU:C:2018:801, 100. punkts).

[30] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 19. marts, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)* (C-564/18, EU:C:2020:218, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

[31] Tādējādi norādu, pirmkārt, ka saskaņā ar Direktīvas 2013/32 28. panta 1. punkta a) apakšpunktu dalībvalstis var pieņemt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis savu starptautiskās aizsardzības pieteikumu vai netieši no tā atteicies, ja tiek pierādīts, ka viņš nav atbildējis uz pieprasījumiem sniegt būtisku informāciju saistībā ar savu pieteikumu atbilstoši Direktīvas 2011/95 4. pantam. Otrkārt, saskaņā ar pēdējās minētās direktīvas 4. panta 3. punktu, izvērtējot konkrēto starptautiskās aizsardzības pieteikumu, manuprāt, var ņemt vērā apstākli, ka attiecīgie elementi netika minēti iepriekš.

104. No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir jāinterpretē kā *fakultatīva* tiesību norma, tāpēc, lai varētu piemērot tajā paredzēto nosacījumu par vainas neesamību, tā ir jātransponē valsts tiesībās.

105. Šajā ziņā, *otrkārt*, runājot par jaunām administratīvām procedūrām, Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktā paredzētais nosacījums par vainas neesamību, šķiet, nav transponēts Austrijas tiesībās atbilstoši Savienības tiesību prasībām.

106. Proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja direktīvas transponēšanas nolūkā nav jāpieņem jauni valsts tiesību akti, attiecīgajos valsts tiesību aktos tomēr faktiski ir jānodrošina šīs direktīvas pilnīga piemērošana, lai tiesiskā situācija, kas izriet no šīm tiesībām, būtu pietiekami precīza un skaidra un lai to adresāti varētu pilnībā iepazīties ar savām tiesībām [32]. Tādējādi direktīvas tiesību normas ir jāīsteno ar neapstrīdami saistošu spēku un ar prasīto specifiskumu, precizitāti un skaidrību, lai izpildītu tiesiskās drošības prasības [33].

107. Šajā ziņā, neskarot pārbaudi, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, es uzskatu, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts attiecībā uz jaunām administratīvām procedūrām Austrijas tiesībās netika transponēts atbilstoši šīm prasībām. Tādējādi no *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunkta neizriet, ka tajā iekļautais nosacījums par vainas neesamību ir piemērojams arī turpmāku pieteikumu pieņemamības pārbaudei tādās īpašās procedūrās, kas nav galīgi pabeigtas pirmās procedūras atsākšana.

108. *Treškārt*, un it īpaši saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, nav pieļaujams piemērot tiesību normu, kas netika pilnībā transponēta valsts tiesību aktos, tādējādi kaitējot indivīdam [34]. Tomēr tāpat kā iesniedzējtiesa es uzskatu, ka tieši šādas sekas izraisītu interpretācija, saskaņā ar kuru Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punktā paredzētais nosacījums par vainas neesamību būtu jāpiemēro jaunā administratīvajā procedūrā, lai arī valsts tiesību aktos tas nebūtu paredzēts.

109. Pretēji Vācijas valdības apgalvotajam apstāklis, ka ar *AVG* 69. panta 1. punkta 2. apakšpunktā paredzēto vainas elementu Austrijas administratīvajā procedūrā ir vispārēji nostiprināts derīgs princips, ciktāl tas ir *res judicata* principa aspekta izpausme, nevar izraisīt pretēju rezultātu. Proti, ir jākonstatē, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts reglamentē šo principu attiecībā uz turpmākiem pieteikumiem, jo no šīs tiesību normas, lasot to kopsakarā ar šī 40. panta 2. un 3. punktu, izriet, ka, ja jauni elementi vai fakti jau bija konstatējami pirmās procedūras laikā un ja pieteikuma iesniedzēja vainas dēļ netika tajā minēti, *res judicata* princips attiecas uz šiem jauniem elementiem vai faktiem tikai tad, ja tas ir paredzēts valsts tiesību aktos.

110. Ņemot vērā iepriekš minēto, Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzēto nosacījumu par vainas neesamību nevar piemērot administratīvajā procedūrā, izņemot, ja šis nosacījums ir skaidri paredzēts valsts tiesību aktos un atbilst tiesiskās drošības prasībām, bet šķiet, ka tas tā nav pamatlietā aplūkotajā situācijā, tomēr tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[32] Skat. spriedumu, 1995. gada 23. marts, Komisija/Grieķija (C-365/93, EU:C:1995:76, 9. punkts un tajā minētā judikatūra).

[33] Skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, Komisija/Portugāle (C-277/13, EU:C:2014:2208, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

[34] Skat. it īpaši spriedumu, 2019. gada 24. jūnijs, *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

V. Secinājumi

111. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai uz *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 40. panta 2. un 3. punktā ietvertais jēdziens "jauni elementi vai fakti[,kuri] ir konstatēti vai [kurus] pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis", ir jāinterpretē tādējādi, ka tas aptver arī tādus elementus vai faktus, kas pastāvēja jau pirms iepriekšēja starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas galīgas pabeigšanas, bet kurus pieteikuma iesniedzējs tajā nebija minējis.

2) Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izskatītu turpmāku pieteikumu pēc būtības, nav jāievieš īpaša procedūra, ja valsts procedūra atbilst šīs direktīvas II nodaļā paredzētajām prasībām. Minētās direktīvas 42. panta 2. punkts, skatot to kopsakarā ar 40. panta 2.–4. punktu, un šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie aizliedz noteikt noilguma termiņu kā tādu.

3) Direktīvas 2013/32 40. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzēto nosacījumu par vainas neesamību nevar piemērot administratīvajā procedūrā, izņemot, ja šis nosacījums ir skaidri paredzēts valsts tiesību aktos un atbilst tiesiskās drošības prasībām. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai tas tā ir šajā lietā.